

Сънищата

ВЛАДИМИР
САБОУРИН

Сънищата

от Владимир Сабоурин

София

ММХХ

Унылая пора! очей очарованье!

А. Пушкин

Но къде беше нашето въщи?

Р. Боланьо

1. Сънувам, че съм Архилох и наблюдавам знаменитото слънчево затъмнение, по което датират кога съм живял и раждането на модерната поезия. Трябва да напиша стихотворение, мисля си, за космическото извънредно положение, за извънредното положение на войната на половете, на капитала и наемния труд, на доскорошни съпрузи, на дъщери и бащи, на тирани и народи, на литература и академия, на свободни и роби, на комерс и авангардна поезия. Денят е 6 април 2020 г. от н.е. Съгласно математическите модели, пикът на пандемията непосредствено предстои.

2. Сънувам, че съм Маркиз дьо Сад и щурмът на Бастилията, където съм затворен, се отлага за неограничено време поради социалното дистанциране. Какво пък, оставам въкъщи, казвам си, и засядам както обикновено от години над 120 дни на Содом.

3. Сънувам, че прекосявам Атлантика на празен съветски танкер, завръщащ се след редовен курс за доставка на нефт за Куба. Минали са едва пет години от Карибската криза и капитанът на танкера прилича на Ахаб, чийто Бял кит е построяването на комунизма, предвидено от XX конгрес на Партията за началото на 70-те. Тогава ще съм в предучилищна възраст, мисля си, пътувайки за друг малък сателит на Белия кит, родината на майка ми.

4. Сънувах, че се засичаме с Вирхилио Пиньера в публичен дом за хомосексуални в Хавана. Не знаех, че си обратен, казва той. Така се говори, резервирано отвърщам. Не се прави на интересен, скастрия ме Вирхилио, това са фантазии на женени поети с доминантни съпруги. Не им стиска, бъди сигурен, да лапат черни патки, но си фантазират завалиите.

5. Сънувах, че посещавам Пушкин в Болдино по време на карантината. Знам, че това е рисковано, той също го знае, но се разбираме да нарушим социалната изолация по взаимно съгласие и спазвайки стриктно границите на поезията и съня. В руското училище ме научиха на дисциплина и имам афроамериканска кръв, побързвам да кажа, и аз не знам защо, като уводни думи. Ах, скъпи приятелю, отвърща той, както царизмът, така и политическата коректност са неудачни институции. Но добре, че предварително ме уведомявате за това, Вашите сънародници обикновено декларират, че са русофили или русофоби, когато вече е късно разговорът да бъде избегнат.

6. Сънувах, че съм на 16 и всяка сутрин ходя да плувам на басейн Република в Парка на свободата. Чувствам се като старогръцки бог на Олимпиадата в Берлин през 1936. Всъщност нацизмът май не прославяше Републиката и Свободата, мисля си, а кръвта и почвата, но не обръщам особено внимание на тази мисъл. Най-добрите места на първа линия на открития басейн са резервирани през целия сезон за двама чужденци, неспирно пушещи пури, чиито шезлонги винаги са обкръжени от възбудена групичка почитателки от ГДР. Някой ми казва, че това са известни немски писатели и решавам да си взема автографи. Впечатлен съм колко са евтини тук хаванските пури, казва единият, докато ми разписва томче със събраните си стихотворения. Да не подценяваме и жените, вметва другият, в родината на Орфей и менадите сме. Не ще и дума, камарад Мюлер, не ще и дума, отвърща Брехт.

7. Сънувам, че ненамерилата покой в отвъдния комунизъм душа на Маяковски ми се явява насън. Аз съм страшно щастлив, че моят ученически идол е в стаята ми и го питам дали да сменя музиката. А Love Supreme си е ок, казва. Ама да знаеш, че и там комунизмът стана сталинистки, неолиберален и политически коректен, не трябваше толкова да бързам. Няма лошо да учиш стиховете ми наизуст, това при нас се отразява под формата на опрощаване на част от задълженията към тамошните банки, чиито собственици са бившите комунисти, но не води, уви, до измъкване от дълговото робство. Но друго исках да ти кажа. Никога, ама никога не играй на руска рулетка с жена, дори да не е рускиня.

8. Сънувам, че съм Гео Милев и превеждам Средата на живота на Фридрих Хьолдерлин, стихотворението с умиротворените жълти круши на угасващото съзнание, които видях като бесни жълти цветя. Остават ми пет години живот, на него броени месеци преди да полудее. Звънтенето на ветропоказателите в ноемврийския вятър на бюргерската студенина се чува като плющенето на знамена в студената пролет на празните софийски улици на извънредното положение.

9. Сънувах, че се засичаме с лудичката на махалата в тесен участък на тротоара, където социалната дистанция е невъзможна. Тя е цялата пролетна момичешка ведрост, не носи маска и устремно се насочва към мен. В последния момент криввам от тротоара и се шмугвам в първата пролука между паркирани коли, тя ми отправя въздушна целувка от висотата на пролетното си луничаво щастие, звучно, по детски млясвайки връхчетата на пръстите си.

10. Сънувам, че съм агент на ФБР и отговарям за първия разпит на Езра Паунд след задържането му в Италия по обвинение в държавна измяна. Мисията е затруднена както от пандемията, така и поради информационната война, в която враговете ни са успели да окажат помощ на място преди нас. Не помага особено, че бившите ни съюзници на свой ред вече се извиниха за забавянето на помощта. Заварвам Паунд в стаята за разпит в еуфорично настроение. Не носи маска, не спира възбудено да пипа навсякъде лицето си, да хапе крайчеца на рижавата си брада и припряно да се прокашля. Вече съжалявам, че не си сложих защитното облекло и очила, но запазвам самообладание. Под формата на неформален смолток преди да пусна диктофона го питам какво мисли за случващото се. Обожавам стадния имунитет на големите американски пространства, млади човече, експанзивно отговаря той, понечвайки да ме потупа по рамото и само белезниците му попречват. Сигурен съм, че тази тема може да послужи за чудесно основание на един надявам се скорошен личен разговор с Доналд, в който да му обясня защо харесвам Мусолини.

На Ники

11. Сънувам, че съм Рембо и баща ми ми удря напълно заслужено шамар, но после ми се извинява. Какво не ти е вред бе, човек, викам му, калкирайки любима фраза на Самюъл Джаксън от Джаки Браун. Аз разчитам на тебе, а те са те пречупили. Заричам се да стана поет и никога да не се извинявам.

12. Сънувам, че гостувам на Бертолт Брехт в Източен Берлин. Вече е стар и подпухнал от хроничните си бъбречни проблеми, но си е все същият коцкар. Сексуалната утопия ГДР му се отразява видимо добре. Ебането е културната индустрия на реално съществуващия социализъм, заявява екс катедра с фина алюзия към Франкфуртската школа, забранена по това време зад Желязната завеса като ляв ревизионизъм.

13. Сънувам, че съм един от статистиката за вълната от разводи в Ухан след пандемията. Трябва внимателно да прочета документ споразумение за прекратяване на брак по взаимно съгласие, но вместо концентрация върху текста в съзнанието ми изплуват болници, изграждани за осем дни, и храмове, разрушавани и отново съзиждани за три. Правото е литература, имаща реални последствия, проблясва ми изведнъж, докато окончателно се отказвам да вникна в съдържанието на документа, по това си прилича със Свещеното писание и авангардната поезия. Такава литература искам да правя.

14. Сънувах, че съм баща на Рембо и във връзка с ратифицирането на Истанбулската конвенция му поднасям извиненията си за недопустими епизоди от детството му, подлежащи на ретроактивно съдебно преследване. Пич, вика ми той, остави тоя неолиберален булшит. Ако не беше ти, нямаше да напиша един ред.

15. Сънувам, че всички жени, с които съм бил, се събират на нещо като среща на випуска. Така събрани на едно място са видимо красноречиво свидетелство, че по-скоро съм пишещ човек, отколкото латино лавър. Прави приятно впечатление, че не говорят за мен, а за мъже, които не познавам. Моят учител в поезията би получил инфаркт, ако видеше това насън, мисля си, дори ефектът на отчуждаването не би го спасил. Потвърждавам си с чувство на дълбока благодарност, че Брехт е велик.

16. Сънувах, че в петък майка ме взима от седмичната детска градина за астматични деца в Княжево и за награда, че съм издържал една седмица самота ми купува поничка с шипков мармалад. Моята мазна нафора с врящо мармаладено сърце, моето сърце Исусово в петък.

17. Сънувам, че отивам при Бретон да се консултирам по належащи организационни въпроси. Сварвам го във вихъра на автоматичното писане и не крие раздражението си, че го прекъсвам в такъв момент. Виж, аз не съм Митеран, алафрангите и чаепития с дисиденти от периферни региони не са моята чаша чай. Мексико? Това е друго, сюрреалистична страна парекселанс, вие обаче не сте Мексико, най-много Хондурас с някой и друг образован белогвардеец. Два съвета: само чрез желязна дисциплина от военно-комунистически тип можеш реално да се противопоставиш на неолибералната литературна мафия. Нали и без друго те имат за сталинист, ми бъди сталинист. И стой далече от комунистите и техните деца и внуци. А, и вкарай малко повече галска кръв в тая социална поезия.

На Ники Бойков

18. Сънувам, че съм в трети клас и любимата ми учителка по литература се обръща към мен с думите: Пушкин, прочети си съчинението. Веднага натегач от първия чин вляво вдига ръка и казва: Другарко, това е политически некоректно. За моя почуда учителката спокойно отговаря, че е точно така и е искала да даде пример за разликата между политическа коректност и поезия. Натегачите отдясно ехидно се подхилкват. Усещам как очите ми се напълват, и аз не знам защо, със сълзи и се заричам да стана поет.

19. Сънувам, че съм Диего Ривера и току-що съм научил, че Фрида спи с Троцки. Не ги разбирам тези европейци, мисля си, той не знае ли, че тук се застрелва на място за много по-малко от това. Иначе разбирам, сексапилът на възпътената Октомврийска революция, и аз го усещам. Сексапилът на Революцията vs. сексапила на изкуството. И двете смъртноопасни. Защо тогава толкова го мисля.

20. Сънувам, че на път за Куба правим престой с баща ми в Източен Берлин, първият ми и последен шанс да се срещна лично с учителя си по поезия преди града да бъде закрит. Заварвам го 27-годишен на един от бесните купони от времето на прехода от демокрация към националсоциализъм. Побързай, кубинче, здраво на градус ми казва, скоро нито стюардесите от Интерфлуг, нито Западен Берлин няма да съществуват. Поздрави Елва от мен, тя ш'се сети.

21. Сънувам първата си среща с поезията. Аз съм на 9, тя е на 6, един септемврийски ден, в облачение от злато и баграница. Унылая пора, очей очарованье. Никога вече няма да съм щастлив без тази болка. Сбогом, малък рай. Здравейте, празни улици.

22. Сънувах, че Юлия Кръстева се разхожда с елегантна маска по улиците на София, опразнени от карантината, и се опитва да информира случайни минувачи, че е спазвала социална дистанция с офицера от ДС. Оторизираният ѝ представител за България я следваше на определените със Закона за извънредното положение два метра отстояние.

23. Сънувам, че съм докторант на Карл Шмит по време на Третия райх. Той вече е изпаднал в немилост и волю-неволю се концентрира върху дистанционното обучение, въведено в университетите след началото на извънредното положение. Не се спичай, дружелюбно ми казва, втората ми жена е сръбкиня, първата беше хърватка, питая топли чувства към вас, чудесни германофили сте. Е, не точно сърбите, ама вие с хърватите сте отличници. Знаеш, че суверен е този, който решава за извънредното положение. Вие специално сте интересен правен казус: имате най-доброто и навременно извънредно положение, а нямате суверен.

24. Сънувам, че съседите под нас имат стенен часовник, който бие на всеки цял и половин час. Когато не мога да спя, копнежно очаквам ударите на часовника. Щом в тъмното отекне първият удар, се хващам за него като удавник за корабни останки. Ако не последва следващ, отново потъвам в маелстрьома на нощта.

25. Сънувах, че съм на 9 и се влюбвам в 6-годишно западноберлинчанче на Слънчев бряг. Майка ѝ беше израсла във Венецуела и говореше испански, така родителите ни се сближиха на плажа. Беше първата ми среща с немската кърперкултур, Елва не носеше бански в епоха, предшестваща полета на нудистките валкюри от ГДР. Мълчахме и се обичахме без език помежду ни. Младостта ми приключи окончателно, когато закриха Западен Берлин, града на моята любов.

26. Сънувах, че преводачът Краси Кавалджиев е заварен от пандемията в Париж, където е напълно сам. Пуснал си е брада, с която прилича на високопоставен, образован във Франция османски велможа, чийто дом е пълен с великолепни издания в кожени подвързии, които малко по малко разпраща по пощата на приятели. Не знам френски, но се влюбвам в библиофилско издание на Цветя на злото от неговата библиотека, в което има портрет на младия Бодлер, какъвто никога не съм го виждал. Докато разгръща, така че да виждам, лист по лист прекрасната книга, казва: На мен ми побелява косата, а брадата само отпред на брадичката. На мен почти цялата ми брада е бяла, а косата само по слепоочията, отговарям. В София вече е паднал мрак, в Париж още се процежда дневна светлина, идеща от невидим прозорец. Краси обръща телефона към светлината и празната улица, за да видя картина от малък немски град след затваряне на магазините.

27. Сънувам, че карам Доджа, в който Троцки и Бретон обсъждат Манифеста за независимо революционно изкуство по време на туристическа обиколка на вулкани в Мексико. Не знам френски, но се досещам, че единият казва: Свързвам самата идея за революционно изкуство с перманентно чрезвичайно положение, но доброто старо ЧК сега е НКВД. Тази работа без сънуване в служба на революцията няма да стане, казва уклончиво другият. Опитвам се да се намеся, че извънредното положение е сън. Гледай си в пътя, черньо, отсича наркомски единият. Тъмнокожият другар може би перифразира Животът е сън, куртоазно репликира другият на чист руски.

28. Сънувах, че съм в щатския дисцип до Пиза заедно с Езра Паунд, аз за изнасилване или неподчинение, зависи от гледната точка, той за държавна измяна срещу САЩ, според службите, или за нацистка литература в Америка, според Боланьо. Виж, негро, казва ми той, единственият начин да отървем кожата е да признаем, че не сме си пили хапчетата. Но аз съм тука за изнасилване, бро, викам му, ква невменяемост. Не ми се прави на талмудист, пич, отвръща Езра, докато пишещата му машина произвежда поредния откос, поезията е неподчинение е насилие е поезия.

На Марко Видал

29. Сънувам, че Рембо е момиче и ми е дъщеря. Бесен съм ѝ за липсата на дисциплина и не искам да приема, че фактът, че е Рембо ѝ позволява да си прави каквото си ще при плавния преход от пубертета на четиригодишна към пубертета на прага на седем. Тя ме мрази от цялото си сърце. По-добре да ме мрази, мисля си, така ще пише по-добре, когато един ден стане Рембо.

30. Сънувах, че съм дисциплиниран мухльо, когото с години са подритвали сърдечни, широко скроени хора, които дори не си правеха труда да замитат боклука под килима. Една сутрин се събуждам и виждам, че апартаментът свети от чистота и подреденост като опразнен. Тук нещо не е наред, мисля си, и решавам търпеливо да изчакам съвсем да се събудя. Изведнъж си давам сметка, че усещането за чиста и подредена празнота се дължи на факта, че наблюдавам жилището си от някакво друго място. Гледам като на брокерска симулация на недвижим имот как сърдечните широко скроени хора се разхождат в апартамента ми и коментират колко национално отговорно и трудно е било въвеждането на ред в тоя бардак и колко по-чисто е откакто ме няма. Отдъхвам си с облекчение, че все пак се е намерило свободно легло в Арена Армеец.

31. Сънувам, че съм Ботев и наричам българите в прав текст скотове и идиоти. Те ме криворазбират и ме провъзгласяват за национален поет.

32. Сънувах, че съм Вазов и тъкмо трескаво обмислям как точно да свърша. В сублимния момент ме прекъсва иззвъняване на телефона, пак Георги Господинов. Този път поводът на обаждането е да съм се пазел, да не съм излизал заради пандемията, опасна за хора на моята възраст. Мамка му и лицемер, почти ми е на езика, хем няма търпение да ме замести, хем не ме оставя да свърша като хората.

33. Сънувам, че посещавам рано сутрин Пенчо Славейков с цел спешна семейна консултация във връзка с мирното съвместно съществуване по време на извънредно положение. Заварвам го в чудесно настроение да редактира Кървава песен, тактувайки си под звуците на приглушен, но отчетлив късен Колтрейн. Момче, казва той, с Мара открай време се придържахме към социалната дистанция.

34. Сънувам, че майка е млада и красива и губи паметта си. Току влиза през няма и минута в стаята ми да провери дали съм вкъщи. Не смея да реша от какво повече ме е страх: дали че майка е толкова млада и красива, или че губи паметта си, или че съм вкъщи.

35. Сънувах, че сънувам, че съм на възрастта, на която почина баща ми, и в рамките на секунди трябва да се вземе решение дали да бъда интубиран аз от съня или аз от реалността. Татко ще ме спаси, минава като мълния през съзнанието на сънуващото ми, че сънува аз и изтръпвам от ужас.

36. Сънувах, че робството е възстановено, защото отново е икономически целесъобразно. Тъй като не е лично, не е обидно, мислех си. Можем да бъдем солидарни като роби, дори с господарите, ако са със същия цвят на кожата. С облекчение се сещам, че не съм бял.

37. Сънувам, че съм роб в плантация край Сантяго де Куба и са ми сложили маска, за да не ям тръстиката. Изведнъж забелязвам, че надзирателят също носи маска. Какво ли е станало с белите хора, се питам по-скоро озадачено, отколкото злорадо.

38. Сънувах, че български е станал световен литературен език и вече нищо не се превежда от български, а само на него. С потрес се питах защо са били всички усилия да пиша на този език, щом вече няма да се превежда от него.

39. Присъни ми се, че напълно съм забравил руски и първата ми любов с упрек ми казва:
Как можа да забравиш езика на любовта ни? Любовта е памет. Със съкрушено сърце се
опитвах, мъчейки се да не объркам падежите, да я попитам дали мога да продължа
нататък.

40. Сънувам, че съм Джон Колтрейн и свиря на огромен празен площад в Париж A Love Supreme. Това сигурно е някаква нова форма на любовта и революцията, мисля си, достойна за Бодлер, Рембо и Лотреамон. Братята и сестрите от Африканската Православна Църква, провъзгласила ме за светец, трябва да видят това.

41. Сънувах, че съм Кирил Василев, божественият поет. Нима е възможно да бъда нещо толкова прекрасно, мислех си със свито до болка сърце, и да остана жив? Така се явях на Страшния съд и Господ строго ме питаше: Ти ли си Кирил Василев? Да, Господи, отговарях, вцепенен от ужас. Смелостта на съня ти се вменява в оправдание, отсичаше Господ, продължавай да сънуваш.

42. Сънувах, че съм кубинският поет Вирхилио Пиньера и пиша на български. При случайна среща в стария град на Сантяго де Куба той не се учудва, че аз съм той, а първият му въпрос е що за приумица е това да пиша на български. Знам, че въпросът му е реторичен, защото знам, не знам откъде, че самият той е инсценирал аз да съм той единствено и само за да може да пише на български. Защо го правиш, без заобикалки го питам. Ако беше аз, щеше да знаеш, ми отвърща той без грам ирония.

43. Сънувах, че дон Франсиско де Кеведо пише Сънищата си за България на Симеон II. Мадридският лисугер, процеждаше ядно през зъби, питай ме мене за него, сърбал съм му попарата още навремето. Династията му скоро ще ви е управлявала по-дълго от Правешката и краят ѝ не се вижда. Дори сънят на смъртта, който ви диша вече във врата, не е в състояние да ви събуди. Всеки следващ спасител сънува да е като него.

44. Сънувах, че решавам да използвам извънредното положение за сънуване. Не успях да преценя в рамките на съня дали това ще рече съня на социалната промяна и едно по-справедливо общество, или пък съня на писането. Различни лица от съня ме притискаха, че е едното, а не другото, но със свръхчовешки инат отказвах да приема директивите им в едната или другата посока на сънуването. Нали положението е извънредно, упорито си повтарях, значи законът за изключеното трето може да е суспендиран.

45. Сънувах, че една сутрин най-сетне се събудям с блаженото усещане, че съм се наспал. Казвах си сутрешната молитва с благодарността на дете, очаквайки всеки момент да се събудя, но сънят продължаваше. Сигурно това е насън, казвах си, нали всичко е изгубено.

46. Сънувам, че чета пред огромна аудитория сънищата на Кеведо и Боланьо в оригинал на български. Изведнъж изтръпвам от страх, че това може да е само публиката на народния писател. Не сме! се чува вик от залата все едно в отговор на пристъпа ми на паника. Може да е някой клакьор, мисля си. В първия момент не схващам смисъла на чутото, но после ми просветва като си го повтарям наум с ударение върху не-то: Не сме. Това утвърждаване, че сме са не, дефинирам за себе си, е единствено възможната публика на авангарда.

47. Сънувам, че преподавам антична литература и днес съм на работа. Макар че съм бяла якичка, сравнително добре платена за местните стандарти за бедност, ставам в 5:30, работното ми място е на 3 часа път, като на американски бачкатор. По това време в рейса за автогарата има основно пенсионери охранители, жени от малцинствата и Чистотата, ученици, пътуващи за далечни училища. Солта на земята, мисля си, когато свърши света от вчера на извънредното положение на капитала и наемния труд, тези хора ще са солта на земята.

48. Сънувах, че съм прислужница мулатка в дома, където Фридрих Хьолдерлин беше частен учител. Намирах откачения шваба за много възбуждащ с тази едновременна едра кокалестост и часовникарска ювелирност на расата им. Искаше ми се да го въведа в потайностите на Бордо, този славен град на триъгълната търговия с роби, финансирала великите идеи на братството, равенството и свободата. Той обаче беше погълнат от писането на някаква поема, в която смугли жени пристъпват по коприна през мартенските дни. Какво ли разбираше бедната му шваба от смугли жени и моето пристъпване по коприна тази пролет. Така и не се остави да му бъде дадено да разбере. Но аз бях изпълнена като последната глупачка от това пристъпване по коприна през мартенските дни.

49. Сънувам, че съм Маркиз дьо Сад и ме съдят за домашно насилие. Служебният адвокат настоява да не признавам, че съм Маркиза. Но как, възкликвам, без наистина да схващам логиката, нали защитата ми се базира на взаимното изключване на БДСМ практиките и идеята за буржоазно семейство и дом. Така е, безучастно се съгласява той, но в светлината на последните новини, свързани с Френската буржоазна революция, Истанбулската конвенция и удължаването на извънредното положение се налага в движение да преразгледаме основанията на защитата.

50. Сънувам, че съм на 6 и съм в санаториума за силикозноболни миньори в Смолян. Всички коментират последния брифинг и актуалните числа на заразени, починали и излекували се. Те са в рискова група, но са спокойни, все едно продължават да копаят някъде дълбоко под земята. Изпитвам детско чувство на гордост, че като хроничен астматик мога да съм солидарен с тях. Стар чернокож миньор, неясно как озовал се там, ми казва: Когато приключи болестта на белите хора, ще остане силикозата.

51. Сънувах, че е 6 април и Симеон II произнася речта си на Боянските ливади. Мънкайки, тържествено уверява скъпите си български съотечественици, че пикът на пандемията ще е по Великден, а несимволичните резултати от справянето с нея ще се видят за 800 дни. Брифингът му е изненадващо стегнат, повече като му дойде времето, доста вяло казва в заключение. Национално отговорни мутри дискретно даряват в мизансцена респираторни апарати и се договарят за разпределението на белодробните санаториуми.

52. Сънувам, че съм на 52 и изневиделица се оказвам страшно свободен като някой от латиноамериканските университетски преподаватели на Боланьо, обърнал на стари години резбата. Сигурно е от извънредното положение, мисля си, суверен е този, който взима решение за извънредното си положение. Сега или никога, в Неизвестния университет.

53. Сънувам, че съм Архилох и ми се случва паметната случка с кравата и музите. Деветгодишен съм и водя кравата на пазара за продан, пресрещат ме група осъмнали девойки, с които разменям кравата за лира. Дотук добре, но в последния момент решавам да променя хода на историята и казвам на мацките, които са видимо на черешата на един народ: I would prefer not to. Това е краят ми като поет, мисля си. И началото на модерната поезия, с поглед ми казва през рамо една от тях.

54. Сънувах, че по време на голямото затваряне дъщеря ми е пораснала не с дни, а с часове. Движенията и мимиките ѝ са заприличали на грацията на кубинския и френския ѝ дядовци. Докато я уча да играе на табла и я гледам, имам чувството, че съм старец от обезлюдено българомохамеданско село.

55. Сънувах, че съм роден на остров. Скоро след раждането ме отнасят през океана в неизвестна посока, но в последния момент, вече на борда на празния танкер, решавам да не заминавам. За да не злепоставя майка, ще се направя, че съм заминал, казвам си, Ахаб трябва да си мисли, че Исмаил е на борда. Знам, че майка е робиня и отиваме в пустинята, но тя ще мисли, че съм с нея и това ще я крепи. Виждам от брега как танкерът започва да се покрива с ръжда, избила и сълзяща по целия корпус, още преди да е напуснал пристанището. Усещам с кожата нейния грапав досег, вкуса ѝ на кръв в устата. Усещам необходимостта на майка да бъде там. Знам, че съплеменниците ѝ ще превърнат тази необходимост в омраза и ресентимент, но майка не е виновна за това. Че ми е майка, ще им се вмени в оправдание. Но аз съм роден на остров и оставам на него.

56. Сънувах, че перспективата за още месец и отгоре сънуване след удължаването на извънредното положение ме накара отново да се допитам до Бретон какво да се прави. Той ми се сопна още преди да се установи видеовръзка, чувах от черния правоъгълник само гласа му на еврокомисар по образованието: Да не съм ти някаква сюрреалистична Баба Ванга? И какви са тия въпроси от треторазредна дидактична руска литература от 19 век? Дилемата на всеки автентичен авангард е пределно ясна – в този момент успя да включи камерата и се появи лъвската му глава на Депардьо, позаседял се под Путинска карантина – или излизаш на улицата и стреляш напосоки, или си седиш вкъщи и сънуваш. Никакъв компромис с некрофилски пазарни опосредявания и робска триъгълна търговия между пика на пандемията, красивите заразени и четящи и пика прим на продажбите. В крайна сметка мисли със собствената си глава и френски произход или се допитай до Краси Кавалджиев какви мерки се взимат в обсадения Париж.

57. Сънувах, че получавам детайлни инструкции от Вашингтон за персонална превенция на заразяването с вируса лично от Езра Паунд. Откакто съм в психиатричната клиника, пишеше той, размислих за колективния имунитет. Да си част от колектива в Сейнт Елизабетс не е добра идея, макар че това беше единственият начин да отърва кожата при моите крайни възгледи по някои въпроси. Каквото и да казват, по-добре луд и пишещ, отколкото мъртъв и непишещ. Но сега въпросът е вече да си едновременно луд и максимално индивидуално отговорен. Наближава сезонът на алергията ти от полени, следи да не си търкаш неволно очите. Изобщо полагай грижи за лудостта и живота си в чист вид.

58. Сънувам, че дон Франсиско де Кеведо пише *El Sueño de la Muerte* за народния писател на извънредно положение. Пикът на пандемията, казва втрещен, невярващ на очите си, ще е пикът на продажбите.

59. Сънувам, че Ани Илков е Кадилак от 50-те, нападнат в подземен гараж от глутница Сузукита Джимни. За броени минути от него не остава друго освен топка метал със стърчащи на всички страни никелирани лисни, напомнящи на глутницата малки джипове, че той някога е бил гордостта на автомобилостроене, въплъщавало една невъзможна за тях мечта.

60. Сънувам, че съм Роберто Боланьо и вдовицата му ме съди за неплащане на авторски права. Но аз съм Роберто Боланьо, твърдя в отчаяние със сълзи на очи. Въпреки топлотата на далечен спомен за мигове на щастие в погледа ѝ, минаващ като сянка над винобагрено море, тя остава непреклонна, че трябва да платя авторски права.

61. Сънувах, че отивам да видя Златомир Златанов като скрития праведник, отговарящ за спасението на работническите предградия. Въпреки карантината го откривах в читалището до Централна гара, превърнало се в отдалечена зала на Императорската библиотека от стихотворение от династията Тан. Оставили са ме тука да я преустроя за шест дни в болницата в Ухан, казва ми. Суверен е който решава за превръщането на поезията в извънредно положение.

62. Сънувах, че татко сънува, че съм написал дебютната си книга на испански. В съня му внимателно се претегляха всички за и против на професор по латиноамериканска литература, който държи да не се оставя на родителския си нарцисизъм. Магическият реализъм на съня изисква всъщност да пишеш на български, казваше накрая леко посърнал, но с решимост. Но не забравяй в чий сън се намираш.

63. Сънувам, че съм Троцки и потеглям на празен норвежки танкер за Мексико. Празният танкер е като женска утроба, мисля си, хапейки до кръв долната си устна, а в Мексико има култ на смъртта. Колебая се какво да избира, напосоки разлиствайки томче с поезия на Пушкин, все едно гадая. Изведнъж ме озарява прозрението, че Революцията обединява двете алтернативи. Пред очите ми е стихът Унълая пора! очей очарованье!

64. Сънувах, че съм се наспал след продължително безсъние и се събуждам в леглото от детството си с дървената табла, в която имаше чвор на височината на възглавницата. Безкрайно го съзерцавах око в око като мандала с блаженството на дете, което не трябва да става. Някъде отдалече се донасяше апокалиптичен шум от порой капчуци и грак на гларуси. Строшени са вратата адови на света от вчера, мислех си. Започва нов живот.

*Сънувам първата си среща с поезията аз съм на 9 тя е на 6
Един септемврийски ден в облачение от злато и багреница
Никога вече няма да съм щастлив без тази болка
Сбогом малък рай здравейте празни улици*